

Charlottas mamma tyckte att mannen hade en sådan fin rock, av pråktigt svart kläde. Och pappan såg guldkedjan som hängde över bröstet och den vackra klockan.

— Han ser fin ut, tänkte pappan.

— Och han begriper sej på ärtsoppa, tänkte mamman. Nu har han ätit sju tallrikar!

— Det var en god soppa, sa trollkarlen. Och vilka plättar! Han slickade i sig en klick sylt som fastnat i skägget.

— Jag skulle gärna vilja ge er en gåva som tack, fortsatte han. Är det något som ni behöver?

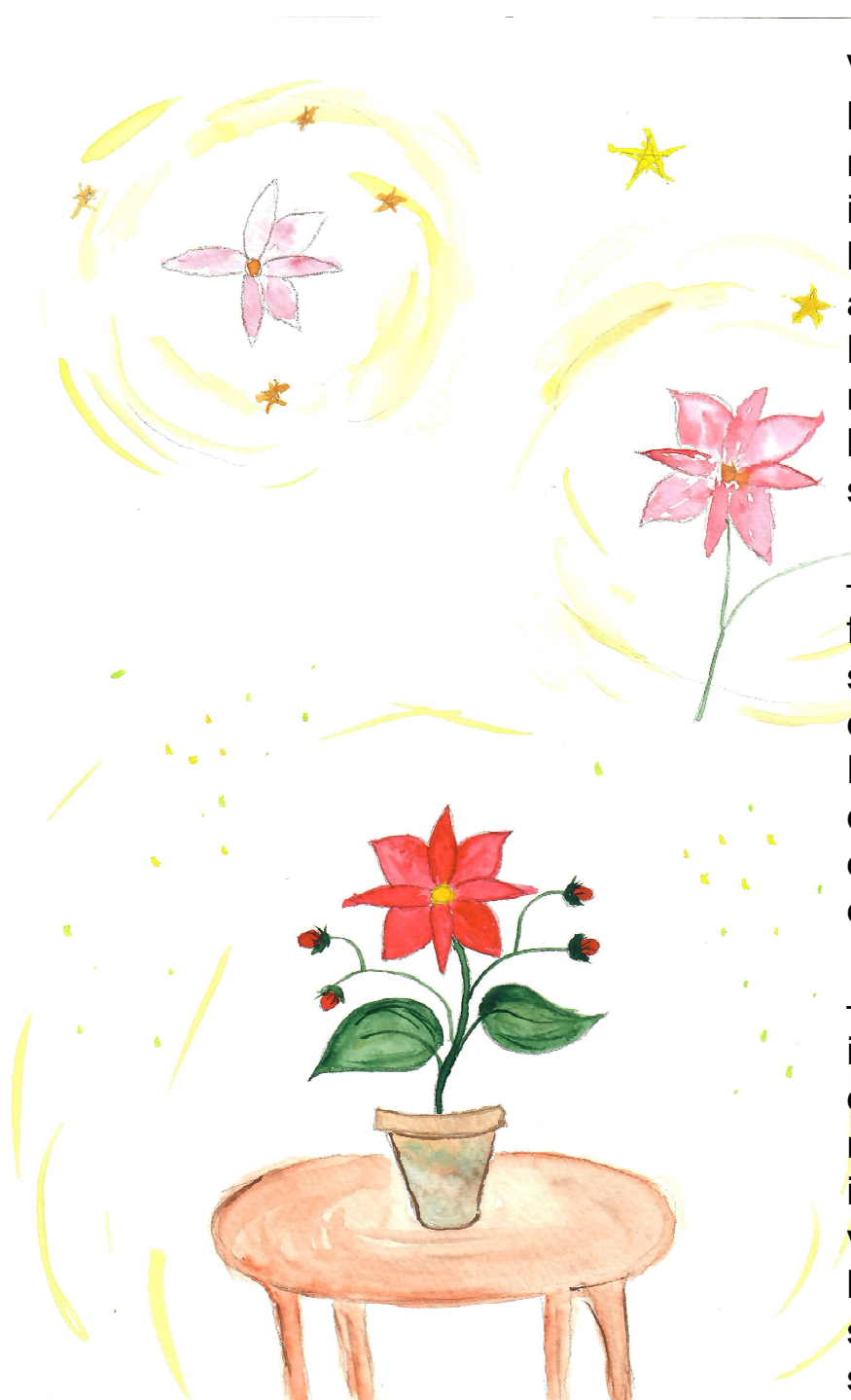
— Den där röda blomman, sa han, den i verandafönstret, är inte den svår att sköta?

— Jo, svarade pappa. Den måste vattnas jämt. Den är faktiskt alltid törstig. Ibland är jag så trött på den, men jag vet ju att vi måste ha den kvar, annars går det alldeles på tok här i huset.

— Säg inte det, svarade trollkarlen. Det går säkert lika bra med en plastblomma. Jag kan göra en åt er!

Han reste sig i hela sin längd och ritade en blomma i luften med sin stora stav.

Vips stod det en stor, röd blomma på bordet. De mörkgröna bladen glänste i solen, och de röda blomknopparna såg alldeles levande ut. Blomman hade till och med en egen doft, den luktade precis som solmogna smultron.

— Är den inte vacker? frågade trollkarlen. Den ser alldeles riktig ut, men den behöver inte vattnas. Det räcker med att damma den någon gång om året, till midsommar eller så.

— Men den lever ju inte, sa mamma. Tänk om vi blir ovänner! Min mor lärde mej att om jag inte skötte om och vattnade den röda blomman, så att den ständigt fick nya knoppar, skulle kärleken i huset dö.

— Det är gammalmodigt med levande blommor, svarade trollkarlen. Tänk vad mycket nyttigt ni kan göra i stället för att ständigt springa omkring med vattenhinkar.

— Det stämmer, sa pappa. Jag får förfärligt ont i ryggen bara jag tänker på vattenbärandet. Vi slänger ut den gamla blomman och sätter den nya i verandafönstret i stället.

Trollkarlen hjälpte honom. Tillsammans slängde de ut den levande blomman på sophögen och satte den nya av plast i fönstret.

Nog är den vacker, muttrade farmor. Men jag begriper mej inte på allt det här nya. Man vet vad man har men inte vad man får!

Just då kom en av grannarna spatserande förbi. Han hade ätit så många plättar att hans hustru hade sagt att han måste gå runt det lilla torget lika många gånger som antalet plättar han ätit. Han hade faktiskt ätit tjugosju och en halv. När han kom till det gula huset såg han genast att det var något annorlunda med blomman i fönstret. Han knackade på.

— Ja, sa Charlotta ivrigt. Vi har fått en ny blomma. Den snälle mannen där gav oss en blomma som inte behöver vatten. Nu får inte pappa ont i ryggen mer!

- En sådan blomma skulle jag vilja ha! utropade mannen. Vad kostar den?
- Tja, svarade trollkarlen. Ni har inte händelsevis lite ärtsoppa kvar? Jag älskar ärtsoppa!
- Visst har vi det! Min fru vet att jag blir så hungrig av att promenera. Hon brukar alltid spara en gryta.

Så följde trollkarlen med grannen hem till hans hus. Under tiden som man värmdes soppan ritade trollkarlen en stor blomma åt familjen med sitt spö. Den var alldeles röd av blommor och knoppar. Genast slängde man ut den gamla.

När kvällen kom fanns det inte ett enda hus där man hade en levande röd blomma — alla låg på sophögarna och visnade. Och trollkarlen hade ätit så mycket soppa att han inte behövde äta på sju år.

Den natten sov alla gott i den lilla staden. Ingen gick upp för att vattna den röda blomman, det behövdes ju inte längre. Men när människorna vaknade, då blev det ett elände. I alla husen grälade man. Man grälade hos polisen och hos målaren, hos doktorn och hos bagaren, ja till och med hos kungen. När Charlotta och Daniel vaknade började de genast gräla om vem som hade vaknat först.

— Jag vaknade först, sa Charlotta ilsket. Jag är bäst och sötast!

— Nej, skrek Daniel. Jag vaknade först, för jag är pojke. Jag ska fråga mamma och pappa, så får du höra!

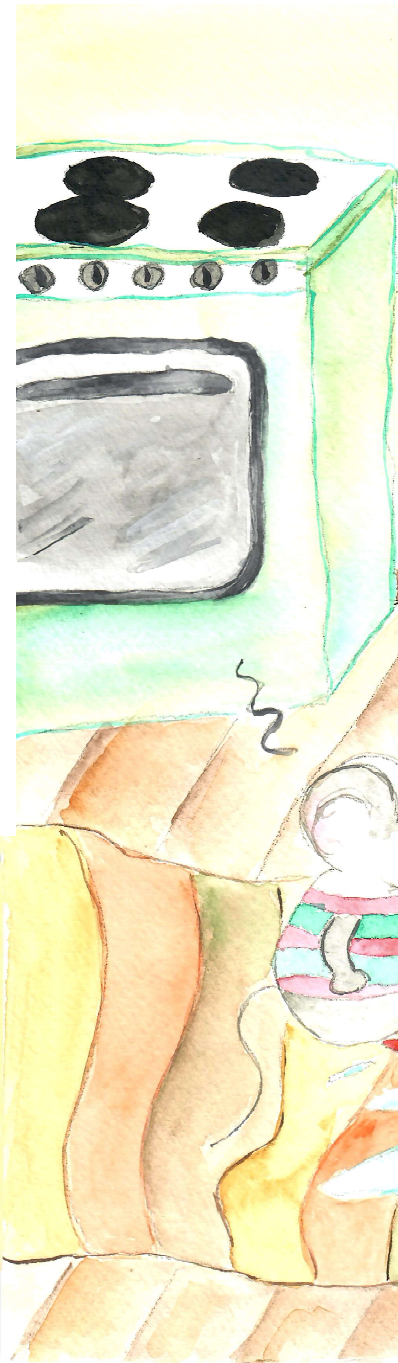
Gråtande sprang de i väg till föräldrarna. Men där fick de ingen hjälp. Mamma och pappa var så upptagna med att gräla om frukostäggen att de inte hörde vad barnen sa, fast Charlotta och Daniel skrek så de blev blå i ansiktet.

Har jag inte sagt att ägg ska koka fyra minuter! röt pappa. Har du inte lärt dej någonting på alla dessa år?

— Jo, det har jag! skrek mamma. Sex minuter och inte en sekund mindre! Du kan koka dina ägg själv! Förresten kan du gå ut och äta om det inte passar!

Nej, föräldrarna hade rakt inte tid med barnen. Men farmor då? Hon brukade alltid ha tid. Men farmor var också upptagen, hon var så arg att näsan var vit.

— Mina glasögon? frågade hon. Vem har tagit mina glasögon? Det är då underligt att man aldrig får ha något i fred!

Och i hörnet vid spisen var katten Jam och herr von Pip i full färd med att skvätta ut mjölken för varandra.

— Inget bordsskick, morrade katten. Så går det när man bebländar sig med råttor. Det här kunde jag ha sagt på förhand!

Ja, det var ett elände.
Och inte var det bättre i de andra husen. På långt håll från staden hörde man oväsendet.

Det var ett sådant liv att alla stadens fåglar bestämde sig för att flytta. Hade människorna haft tid att se ut genom fönstren hade de sett hur fåglarna flög i väg i stora flockar.

Duvorna flög först, och deras sorgsna kuttrande hördes över de andras kvitter.

— Nu är det nog, sa katten. Här stannar jag inte en dag till. Inte ens en minut, ändrade han sig. Fräs på er!

Med den tjocka och uppburrade svansen högt i vädret gick han ut. Fast han stampade med fötterna allt han orkade var det ingen som märkte när han gick. Jo, råttan förstås.

— Skönt! suckade herr von Pip. Ska jag vara ärlig tyckte jag egentligen aldrig om honom!

Katten klättrade upp på taket, och där satt han sen hela dagen och tjurade.

Men Charlotta och Daniel fortsatte att kivas inne i huset. De bråkade om vem som skulle springa ut till brevlådan och hämta in Röda Blomsterposten. När pappa själv hämtat tidningen bråkade de om vem som skulle få dricka morgonchokladen ur muggen med den skojiga ankan på. Och sedan slogs de om vem som skulle få äta upp en skål med risgrynsgröt, som stod på bordet och kallnade. Daniel älskade risgrynsgröt.

Hade det varit en vanlig dag skulle Charlotta gärna gett Daniel risgrynsgröten, för hon tyckte mycket bättre om mannagrynsgröt. Men nu var det ingen vanlig dag. Barnen grät så att tårarna skvätte och gjorde gröten så salt att ingen kunde äta den till slut.

— Jag tror att det beror på blomman, sa farmor tankfullt.

Hon kom just in i köket. Glasögonen hade hon på näsan. De hade förstås legat på det vanliga stället på spiselkransen. Nu hade hon börjat ana vad som stod på i huset.

— Det måste bero på den röda blomman, sa hon bestämt. Vi skulle aldrig ha slängt ut den riktiga och satt dit en plastblomma. Såna nymodigheter!

— Tänk om du har rätt, svarade pappa fundersamt. Så här brukade det ju inte vara. Jag har inte grälat med mamma på långa tider, inte sedan hon tog mina manschettknappar. Jag hämtar in den gamla blomman igen. Den nya är prydlig, men den lever ju inte!

— Nej, svarade mamma. Den lever ju inte, det har du faktiskt rätt i. Pappa gick ut för att hämta blomman, men han kom tomhänt tillbaka.

— Den är död, sa han dystert. Alldeles vissen. Vi får klara oss med plastblomman.

— Det är ditt fel! sa mamma. Förresten var det inte jag som tog knapparna! Men du kan ju aldrig lära dej att lägga saker där dom ska vara!

Och så var grälet i full gång igen i det gula huset.

Ja, de grälade så att de inte ens hörde när Charlotta gick, och ändå smällde hon i dörren allt hon orkade. Ja, de blev inte ens ledsna när hon öppnade dörren igen och ropade in:

— Nu rymmer jag! Jag kommer aldrig mera hem!

— Gör det, ropade pappa tillbaka. Jag har fått nog av gnällande ungar!

Charlotta gick långsamt genom den lilla staden. Ingen hade tid att hälsa, ingen såg att hon snörvlade och grät. I varje fönster glänste plastblommorna. Hade hon inte varit så ledsen skulle hon ha tyckt att det var vackert.

Hon lämnade staden och gick mitt på den dammiga landsvägen. Solen stod redan högt på himmelen. Långt borta såg hon fågelflockarna på väg mot skogen. Vid vägkanterna var det rött av smultron. Hon smakade på några, men när man är riktigt ledsen hjälper ingenting. Hon gick och gick i flera timmar. När kvällen kom hade hon hunnit fram till skogen. Hon hittade en källa i skogsbrynet med friskt vatten som hon kunde dricka, men det hjälpte inte mot hungern.

— Jag vill ha mat, grät hon. Jag vill ha mat! Var är min middag?

Charlotta fortsatte längre in, och sen satte hon sig på en stubbe och grät. Men ingen kom med mat, och det blev mörkare och mörkare. Hon hörde så många okända ljud. Ugglor hoade alldeles ovanför henne, det lät som om någon skrek. Det prasslade i löv och buskar. Hon blev så rädd att hjärtat bankade, och hon kunde nästan inte andas. Det var bäst att gömma sig. Fast hon nästan inget såg lyckades hon hitta en stor gran med yviga grenar. Minsann! Det var nästan som ett litet rum där inne. Hon kröp in. Uttröttad somnade hon med en knotig rot som kudde.

Den natten sov Charlotta oroligt. Hon frös hela tiden, och marken var hård och lite fuktig. Hon vaknade av en röst som var så späd att den nästan inte hördes.

— God morgon! sa rösten. Varför sover du under en gran? Det brukar inte barn göra, dom brukar sova i sängar och ha täcken på sejl!

Charlotta såg sig yrvaket omkring. Vem var det som talade? Till slut såg hon ett litet, litet flickansikte som tittade in mellan några granbarr.

— Vem är du? frågade hon.

— Jag är en liten solstråle, sa den lilla näpna flickan. Ska vi leka? Nu såg Charlotta henne tydligare. Hon var mindre än Charlottas minsta docka och så ljus att hon nästan verkade genomskinlig.

— Jag vill inte leka, svarade Charlotta. Jag har rymt hemifrån, för dom bara grälar,

och nu vet jag inte var jag är. Och ingen mat har jag.

— Jaså, inte värre, sa solstråleflickan. Då ska jag ta med dej till Trädgården. Där får du hjälp. Följ mej bara, jag ska visa vägen!

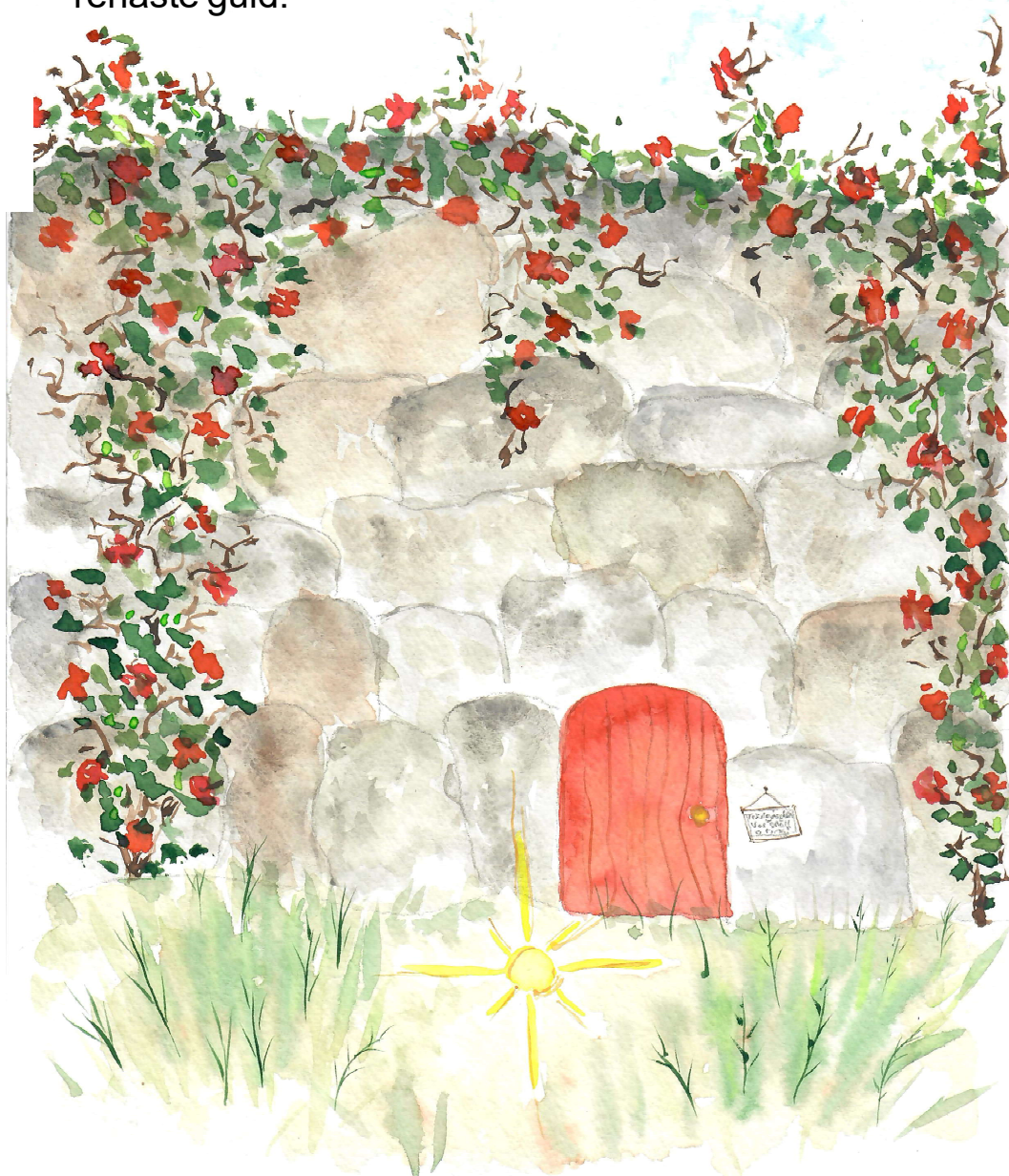
Charlotta kröp ut mellan grenarna. Det var varmare ute nu, och solen sken så starkt att hon nästan inte såg den lilla ljusflickan.

Här är jag, skrattade flickan. Och här!

Det var som om hon lekte tittut. Det var en rolig lek. Charlotta glömde att tänka på hur ledsen hon var, hon bara följde den lilla solstrålen. Ibland glittrade den till bland löven i en buske, ibland hoppade den bland barren på stigen framför henne. Helt plötsligt red den på en liten rödbrun ekorre. Innan Charlotta visste ordet av var de framme vid en hög stenmur. Den var täckt med grå mossa, och längs muren växte klängrosor i olika röda färger. Solstrålen stannade vid en liten dörr i muren.

— Här är det, sa hon. Ser du knappen? Tryck tre gånger på den, så får du komma in!

Charlotta letade lite, så hittade hon knappen. Den såg ut att vara av renaste guld.

Bredvid den satt en liten skylt där det stod textat: Trädgården. Var snäll och ring! Charlotta ringde tre gånger. Den lilla solstråleflickan satt bredvid och gungade på dörrhandtaget.

— Nu får du hjälp, sa hon glatt. Det får alla som ringer på här. Vi ses igen! Det glimtade till, och så var hon borta.